

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΚΑΙ
ΦΡΑΣΕΙΣ.

1. Η ΓΛΩΣΣΑ ἐνίοτε κόπτει τὴν κεφαλὴν.
2. Ἐὰν ὁ φίλος σου ἦναι μέλι, μὴ τὸν φάγης ὄλον.
3. Ὅταν ὁ ποτικὸς καὶ ὁ κάτος ἔχωσιν ἀγάπην, αἱ ζωοτροφίαι πάσχουν.
4. Ὅταν ἐκβάλῃ γένεια ὁ υἱὸς σου, ξύρισε σὺ τὰ ἰδικά σου.
5. Ὅταν διαβαίνης τὸν τόπον τοῦ μονοφθάλμου, γίνου καὶ σὺ μονόφθαλμος.
6. Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν ἔχῃς φίλον μωρὸν, εἶσου σὺ φρόνιμος.
7. Ὅταν ἦναι πολλοὶ πλοίαρχοι, βυθίζεται τὸ πλοῖον.
8. Ὅσα λόγια εἶπες, σὲ κυριεύουν· ὅσα δὲ ἀκόμη δὲν εἶπες, τὰ κυριεύεις σὺ.
9. Ὅταν ἦσαι ἄκμων, ὑπόμενε· ὅταν δὲ ἦσαι σφύρα, κτύπα ἴσα.
10. Ὅταν σκωριάσῃ ὁ συμβουλάτωρ, ὑαλίζει ἡ συμβουλή.
11. Ὁ καιρὸς διδάσκει ἐκείνον, ὅστις δὲν ἔχει διδάσκαλον.
12. Ὅστις πλαγιάζει ἀδείπνητος, σηκώνεται χωρὶς χρέος.
13. Μιναρὲν κτίζει, καὶ πόλιν ἀφανίζει.
14. Ἐπώλησε τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ἠγόρασε πατητήριον.
15. Δανεισμένα φορέματα ζεστασίαν δὲν κάμνουν.
16. Ἡ μήτηρ τοῦ βωβοῦ καταλαμβάνει τὴν γλῶσσαν τοῦ βωβοῦ.
17. Κοιμᾶται ἡ μήτηρ τοῦ φονευμένου· ἀλλ' ἡ τοῦ φονεῶς ἀγρυπνεῖ.
18. Ὄρας ὑπομονή, χρόνων ἀνάπαισις.
19. Φίλοι ἄριστοι εἶναι ὅσοι παρακινοῦν ἕνας τὸν ἄλλον εἰς τὸ καλόν.
20. Ἐπισκέψεις κάλλισται εἶν' αἱ συντομώτεραι.
21. Πίασε τὸν κλέπτην, πρὶν αὐτὸς πιάσῃ ἐσέ.
22. Ἡμαρτον οἱ ξυλοῦργοι, κ' ἐκρεμάσθησαν οἱ ῥάπται.
23. Οἱ μεγάλοι δυσκόλως ἀποκόπτονται.
24. Μὴ καβαλλικεύῃς εἰς τὸ ἐρίππειον τοῦ γείτονός σου.
25. Ἡ σιωπὴ πολλάκις εἶναι ἀπόκρισις.
26. Προτιμῶ σκύλου κεφαλὴν παρά λέοντος οὐραν.
27. Ἀκόμη καὶ τὸν Ἰούλιον ἐμπορεῖ τις νὰ γλιστρήσῃ.
28. Δύο χρόνους ἔλειπε, καὶ ὑπέστρεψε μὲ δύο κίτρινα ὑποδήματα.

29. Τῆς νεότητος ἡ μέθη ὑπερβαίνει μέθην τοῦ οἴνου.

30. Αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι κλειῖθρα· κλεῖ αὐτῶν εἶναι ἡ ἔρευνα.

31. Συμβουλευέου τὸν ἀνώτερον καὶ τὸ πτωτέρον σου· ἔπειτα δὲ κρίνε καὶ ἀποφάσαι ἴδιος.

32. Αἱ ἡμίονοι ὑπῆγαν νὰ ζητήσωσι κἄν καὶ ἐγύρισαν χωρὶς αὐτία.

Ο ΑΔΑΜΑΣ.

Ο ΑΔΑΜΑΣ, ὅστις καθολικῶς ὁμολογῶν ὑπέρτατος εἰς τὸ βασιλείον τῶν ὀρυκτῶν, ἀπ' ὅλας τὰς ἐγνωσμένας οὐσίας ἡ σκληροτέρα ὁ καθαρότερος εἶναι παντάπασι διαφανῆς, ὡς ὁ σταλλος, ἀλλ' ἀπείρως λαμπρότερος· ἐξ ἀκριβοῦς τακτικὸν σχῆμα, καὶ γενικῶς εἶναι ἀχρόμιον· μολονότι κάμμιαν φορὰν εὐρίσκειται μὲ λεπτὰ χρωματισμὸν, γαλανόν, πράσινον, κίτρινον καὶ διαφόρους ἄλλους. Οἱ ὠραιότεροι ἀδάμαντες φέρονται ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ κατὰ τύχην ἀνεκαλύφθησαν, πρὸ διακοσμήτων καὶ ἐπέκεινα, εἰς τὸ ἐν Ἰνδοστάν Κόλλε ὑπὸ τινος χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἔσκαπτε χωράφιον αὐτοῦ διὰ νὰ σπείρῃ, εὗρηκεν ἕνα λίθον τούτων καὶ μεγαλώτατον. Ἐκτοτε σκάφη ὅλη ἡ περιχώρος· τόσον δ' ἐκτετατήν κατήντησεν ἡ πρὸς ἔρευναν ἐργασία, ὅτι ἐχρησιάσθησαν εἰς αὐτὴν κάποτε ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὴν σπουδαίαν ἔρευναν, εἴτε διὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν ὀρυκτῶν, διὰ τὴν ὀλιγωτέραν αὐτῶν ζήτησιν μεταξὺ τῶν ἐντοπίων ἀρχόντων, τὸ ἔργον ἐοικυρύνθη πρὸς τὴν ἐπιτομίαν.

Ἡ μεγάλη τιμὴ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν οἱ ἰσχυροὶ τοὺς ἀδάμαντας, προήρχετο ἀπὸ τῆς σπανιότητος αὐτῶν· ἀγνοοῦντες δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτεν καὶ λειαίνειν αὐτούς, εὐχαριστοῦν ἄνευ τῶν δένωσιν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν καταστάσιν. Διὰ τοῦτο ἐπροτιμοῦσαν τοὺς λίθους ὅσοι εἶχαν ἐκ φύσεως κρυσταλλῶδες σχῆμα. Τέσσαρες μεγάλοι ἀδάμαντες, οἱ καλλωπίζοντες τὸ θηλυκωτήριον τῆς αὐτοκρατορικῆς χλαμύδος τοῦ Μεγάλου Καρόλου, ἐτι διαφυλαττόμενοι Παρισίους, εἶναι ἄκοποι πέτραι τοῦ εἶδους τούτου.

Ἐφεύρηκε δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτεν καὶ λειαίνειν τὸν ἀδάμαντα νέος τις, Βεργουῖν καλούμενος, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βελγίῳ Βρουῆλ τοῦ 1456· οὗτος ἐπέτυχεν νὰ λειάνῃ δύο ἀδάμαντας, τρίβων αὐτούς συναλλήλως. Ἐκτοτε δὲ τὴν τέχνην αὐτὴ ἐτελειοποιήθη ἀπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ καὶ Ἀγγλοῦ ἀδαμαντουργοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, ἀπελάμβανον